

KORSAKOV

Roland Bergeys

traducere de

Adrian Rezuş

TEXT

équivalences

théâtre

2003

ORIGINAL TEXT:

- ROLAND BERGEYS **Korsakov**, Antwerp 1992

(REVISED) EDITION: ADRIAN REZUŞ (ed.)

© 1992–2003 ROLAND BERGEYS (Antwerp, Belgium) [DUTCH TEXT]

© 1995–2003 ADRIAN REZUŞ (Nijmegen, The Netherlands) [TRANSLATION]

© 2001 RODICA ILIESCO (Paris, France) [LOGO *Centaure*]

© 2003 **ÉQUIVALENCES** [PDF \LaTeX – HYPERSCREEN]

This electronic edition is a *non-profit* publication

produced by PDF \TeX 14.H &

created by \LaTeX 2 ϵ with HYPERREF & HYPERSCREEN

PDF \TeX 14.H © 2001 HÀN THÉ THÀNH

\LaTeX 2 ϵ © 1993–2001 THE \LaTeX 3 PROJECT TEAM *et al.*

HYPERREF © 1995–2001 SEBASTIAN RAHTZ

HYPERSCREEN © 2001-2002 ADRIAN REZUŞ [based on PDFSCREEN]

PDFSCREEN © 1999–2001 C. V. RADHAKRISHNAN

TYPESET BY ROMANIAN \TeX © 1994–2001 ADRIAN REZUŞ

PRINTED IN THE NETHERLANDS – SEPTEMBER 29, 2001

REVISED – 17TH JULY 2003

<Prolog>

Cea mai bună modalitate de a scăpa de Bucuria Vieții e să ies pe ușă, pur și simplu, reflectează Pierre.

Liftul în care se află, împreună cu Nicky – sora de spital – se blochează. Îi povestește fărîme de trecut, sacadat, poticnindu-se, mînat parcă de spaima felurite. Un trecut straniu – va rezulta în curînd –, un trecut care a rămas pînă acum netulburat. Nicky își dă seama că, puse laolaltă, detaliile povestirii lui alcătuiesc un puzzle ce dezvăluie planul unei crime, un plan minuțios calculat, cu sînge rece.

Dacă o face și asta singur, îi rămîn puține alternative.

PERSONAJELE¹

PIERRE: pacient în clinica psihiatrică *Bucuria Vieții*.

NICKY: soră de spital (tot acolo).

VOCEA: o voce anonimă, într-un difuzor de lift.

MARGOT: o mătușă de moștenit, a lui Pierre, și, poate,

PĂIANJENUL: unul din cei mai obișnuiți, desigur.

1. Adaos la traducere, pentru versiunea în limba română. În manuscrisul original, scenariul este însoțit de o proză scurtă *Karakterschetsen* – netradusă aici – care constituie o caracterizare literară a personajelor principale: Nicky și Pierre. În ansamblul ei, proza nu este altceva decât o parafrază a scenariului. (Sau, poate, în ordinea compoziției, – invers – piesa e doar versiunea dramatică a acestei „fișe caracteriologice“). Ea oferă însă – literar – amănunte absente din textul scenariului. Deși nu indispensabile, acestea din urmă pot fi utile regiei. (*n. tr.*)

Korsakov

Un lift într-o clinică de spital. În plafon: un grilaj care dă afară.² În cabina liftului: butoane de comandă, un difuzor, un telefon, o banchetă. Deschiderea și închiderea ușii liftului, ca și mișcarea lui verticală pot fi simulate cu efecte sonore și luminoase.

În lift e întuneric. Pierre se îndreaptă spre lift, din coridor, privind nervos împrejur.

PIERRE: Secția Șasea, pff, sînt nebuni... Clinica *Bucuria Vieții* se poate duce dracului, ha, ha!... (*Bibi coboară pe scări.*) Bye, bye, Bibi! (*Observă liftul.*) Cu liftul? Nu, mai bine pe scări. (*Vrea să coboare pe scări, apoi se răzgîndește.*) Și totuși... e ora șapte. Majoritatea vizitatorilor vin acum. Și în lift nu mă vede nimeni! Pe scări, dimpotrivă... Dar în lift e așa de... așa de... strîmt–lugubru!³ (*Privește nehotărît înaintea lui. Între timp sosește Nicky.*)

2. Grilajul, detașabil, face parte din instalația de aer condiționat; deschiderea dă spre conducta de aerisire. (*n. tr.*)

3. În original, joc implicit de cuvinte, bazat pe polisemia lui *eng.* (*n.tr.*)

NICKY: Se exagerează aici... Data viitoare mă duc acasă, asta să fie clar! Prea profită toți de mine! (*Clatină din cap; emfatic:*) „*Sora Dubois este chemată la Secția Numărul Nouă!*“ ...E mereu la fel! Senili care strigă „mamă“ ziua-ntreagă, pînă nu-i pui în patul acela! Și atunci vor iar să ajungă în cer, uh... Asta le-o doresc și eu. De ce n-ar rămîne ceva mai mult, peste orar, personalul Secției a Noua, mă rog? Pentru menajeria asta trebuie să trudească alții. Și bărbatu-meu trebuie să aștepte. Bărbatu-meu... pff! Mda... (*Îl zărește pe Pierre.*) Ei?

PIERRE (*speriat*): Ei ce?

NICKY: Ce faci aici?

PIERRE: Păi... ă...

NICKY: N-ai ți-au dat de mîncare? Sau te duci să-ți iei singur medicamentele?

PIERRE: Nu, dar...

NICKY: Nu-mi spune că te neglijează ăștia, aici, la a Șasea!

PIERRE: Asta nu, dar... (*Ezitînd:*) ă...

NICKY: Atunci ce vrei?

PIERRE: Jo-jos.

NICKY: Aha! La ora șapte?!

PIERRE: Aștept vizita. Mă duc să-i aștept pe vizitatori.

NICKY (*afabilă*): Merg și eu cu tine. (*Apasă pe butonul liftului.*)

PIERRE: Asta e că...

NICKY: ...sîntem de acord, deci. (*Semnal sonor de oprire a liftului: se deschide ușa. În cabină se aprinde lumina.*) Grăbește-te.

PIERRE: Eu... aș coborî mai bine pe scări!

NICKY: Nu trebuie să-ți fie frică. Unde vrei să mergi?

PIERRE: În holul de la intrare. Ziceau că vin în holul de la intrare.

NICKY: Bine, atunci coborîm împreună.

PIERRE: Dar...

NICKY: Hai odată... Intră-n lift pînă nu pleacă!

PIERRE: Bi-bine.

(Ușa liftului se închide cu zgomot, după ei.)

NICKY: Ce gălăgie... Ar fi cazul să verifice odată temeinic lifturile astea, nu?

PIERRE (*afirmativ*): Îhî.

NICKY: O clipă. (*Îl dă la o parte.*) Îmi dai voie?... (*Apasă pe un buton al tabloului de comandă.*) Cu cît mai repede jos, cu atît mai bine: așa-i, băiete?

PIERRE: Cinci etaje,... asta-i mult pentru mine.

NICKY: Ajungem imediat. (*Se uită la el, cu o privire cercetătoare.*) Ești de mult aici?

PIERRE: Nu mai știu. De un timp...

NICKY: Mmm... Sigur, la Secția Șasea.

PIERRE: Cea a doctorului Korsakov.

NICKY: Nu-i secția doctorului Delvaux?

PIERRE: Se poate. Mă încurc mereu, sau uit. Asta nu-i chiar așa de grav. Sau este?

NICKY: Uităm fiecare cîte ceva cîteodată, fiecare la rîndul lui...

PIERRE: E al naibii de puțin aer în lift.

NICKY: E totuși aer condiționat. Uite acolo sus, gura de aerisire.

PIERRE: E așa de puțin aer, tare puțin.

NICKY: Ți se pare ție, atîta tot... ă... ce voiam să spun? E simpatic doctorul Delvaux, nu-i așa?

PIERRE: Aer, ...nu mai e aer, ...abia de mai pot respira!

NICKY: Hai, lasă asta...

PIERRE: Aer!!

(*Nicky nu mai are ocazia să continue. Liftul se zguduie și se oprește. Deasupra cabinei liftului, cablurile se balansează, lovindu-se unul de altul. Ușa se deschide și se închide scrișnind, la intervale neregulate.*)

PIERRE: Vezi? S-a oprit! Doamne, tocmai acum!!

NICKY: Calmează-te, o pornim imediat. Aștepți o secundă și, hopa, am pornit-o din nou...

PIERRE: Stai, stai... ne...

NICKY: Liniștește-te!

PIERRE: Nu vreau să mor aici! Sigur nu aici! Și, uite, ce putoare...! Nu mai pot respira, mirosul ăsta teribil...

NICKY: Nu-i decît alcool, dezinfectant... Se simte doar în tot spitalul, n-ai băgat de seamă pînă acum?

PIERRE: Nu! O fac ăia dinadins: e pentru mine! Vor să mă dea gata!

NICKY: Dinadins? E igienic! Stai liniștit, să controlez butoanele.

PIERRE (*spre ea, amenințător*): Nu!

NICKY (*îl împinge înapoi*): Sst!

(*Nicky apasă pe butoanele de comandă, unul după altul. Pierre o urmărește, rozîndu-și unghiile.*)

PIERRE: Netrebnicii!

NICKY: Ai răbdare!

PIERRE: Răbdare, în baraca asta? Nici lifturile nu merg aici!

NICKY: Așteaptă să sun. O clipă!

PIERRE: Nu – telefona! Asta nu!

NICKY: Dar atunci vin să deschidă ușa.

PIERRE: Ne descurcăm și singuri. N-avem nevoie de nimeni.

NICKY: Asta spui tu!

PIERRE: Ni–meni!

(*Inspiră adânc, apoi smulge firul din aparatul telefonic și îl aruncă pe jos. Se liniștește.*)

NICKY: Fir-ar să fie de treabă... Ce-ți închipui că...

PIERRE: *Kaputt!* He–he!

NICKY: Acum chiar că ne-am aranjat!

PIERRE: S-a rezolvat!

NICKY: Vrei să spui că ai stricat to...

PIERRE: Lasă vorba!

NICKY: Ha!

PIERRE: Aer!

NICKY: Liniștește-te!

PIERRE (*se proptește în fața ei*): N-am aer îndeajuns, nu înțelegi, mă sufoc!... Ajută-mă!

NICKY: Bine înțeles. Asta mi-e și meseria: să-i ajut pe oameni. Dar dacă țipi, asta nu-ți folosește la nimic.

PIERRE: Mi-e frică de...

NICKY: Nu trebuie să-ți fie frică, ți-am spus-o deja.

PIERRE: De pe banchetă ajung sus, la oblonul acela. Așteptăm pe lift, deasupra.

NICKY: Poți să aștepți foarte bine și aici.

PIERRE: Nu!... Aer!...

NICKY: Acoperă-ți gura cu mâinile. Și nasul...

(*Ezitînd, Pierre își acoperă fața cu mâinile, ținîndu-și degetele răsfirate.*)

NICKY: Nu așa!

PIERRE: Eu, eu, eu...

NICKY: Nu așa!

PIERRE: Cum...

NICKY: Strînge degetele. Inspiră adînc și expiră. Încet. (*Îi arată cum.*) Inspiră... expiră. Fii atent la ritm. Ritmul e lucrul cel mai important!

PIERRE: Da-dar...

NICKY: Inspiră... expiră. Așa: inspiră... expiră!

PIERRE (*o imită, exagerînd*): Eu...

NICKY: Nu chiar așa! Exagerezi...

PIERRE: N-nu... Acum merge...

NICKY: E mai bine așa.

PIERRE (*își revine*): Inima... e inima.

NICKY: Se cheamă hiperventilație. De-ai ști ce mulți oameni au problema asta. Ține mîinile așa și continuă. Cu inima n-ai nici o problemă, crede-mă. (*Îl observă că se urcă pe banchetă.*) Ia spune, ce ai de gînd?... Lasă asta: n-ai ce căuta acolo sus!

PIERRE: Trebuie să ieșim de aici! (*Se întinde, împinge oblonul instalației de aer condiționat și îl deschide.*) Așa. (*Își scoate mîinile prin deschizătură și se ridică în sus, privind curios afară. Tremură o clipă, apoi se stăpînește și își dă drumul înapoi, în jos.*) Urcă-te pe umerii mei. Cu o săritură am ieșit.

NICKY: N-are sens.

PIERRE (*își trece iar mâinile prin deschizătură*): Ieșim prin conducta de aerisire.

NICKY: Nici gând. Vino jos.

PIERRE: Ne urcăm acolo și, de-a lungul cablurilor, putem să... (*Strigă, speriat:*) Au! Fir-ar să fie! (*Își retrage mâinile. Prin deschizătură cade un păianjen.*)

NICKY: Ce mai e?

PIERRE: Mîna! Mîna mea! (*Își privește năuc mîna.*)

NICKY: Te-ai zgîriat. E și rugină acolo. Acum ți-e bine? Uite rezultatul!

PIERRE: Nu! (*Observă păianjenul.*) Un păianjen! M-a mușcat!

NICKY (*împinge păianjenul cu vârful pantofului într-un colț al cabinei liftului*): Să văd.

PIERRE: Nu. Mă descurc și singur.

NICKY: Cum vrei.

PIERRE (*ezitînd*): Păi...

NICKY: Ți-e frică! Ți-e frică de un păianjen!

PIERRE: Nu mi-e...

NICKY: Pesemne că lui îi e și mai frică de tine! De aceea te-a și mușcat: de frică!

PIERRE: Eu... ă... Trebuie să ieșim de-aici neapărat, auzi? Să ieșim!

NICKY: Nici nu mă gîndesc.

PIERRE: Acum! Și tu vii cu mine!

NICKY: Îți închipui poate că...

(*Se stinge brusc lumina.*)

PIERRE: Ce... se întîmplă? Păianjenul... păianjenul...

NICKY: ...stă cuminte într-un colț. Și n-are nici un motiv să plece de-acolo!

PIERRE: Pe întuneric nu poți ști niciodată.

NICKY: Liniștește-te... E numai o defecțiune tehnică, se rezolvă imediat!

PIERRE: „Liniștește-te!“ Fir-ar să fie! (*O trage spre el.*) Vreau să ies de-aici. Și tu – vrei, nu vrei – ai să m-ajuti. Simți asta?... Îmi simți unghiile?

NICKY: Mă doare! Au!

PIERRE: Ascuțite, nu? Pot să pișc, să răsucesc, ...să rup. Sau să îmbrățișez, blînd, tandru, protector. Alege!

NICKY: Pro... protecție. Aleg protecția, e bine? O să fie bine totul!

(*Se aprinde lumina. Pierre îi dă drumul.*)

NICKY: Vezi? Te rog, calmează-te. Liniștește-te...

PIERRE: Urâsc gîngăniile astea.

NICKY: La anumite lucruri trebuie să privești în mod rațional. De la distanță. Și... vrei să știi ceva?

PIERRE: Ce?

NICKY: De fapt, mi-e și mie frică de el, ca și ție.

PIERRE: Adevărat?

NICKY: Sigur că da! Doar că eu mă stăpînesc. Poți s-o faci și tu.

PIERRE: Mda.

NICKY: Da, da! Te înțeleg mai bine decît îți închipui.

(*Pierre o privește fericit ca un copil.*)

NICKY: Și bănuiesc că arzi de nerăbdare să mi te destăinui.

PIERRE: Să mă destăinui?

NICKY: Fără comentariu! Doar nu te duceai să aduci nici un vizitator, de jos. Voi ai să fugi, nu-i așa? Să fugi de *Bucuria Vieții!*

PIERRE: Păi...

NICKY: Și n-ai pe nimeni cu care să vorbești despre asta.

PIERRE: De ce aș face așa ceva?

NICKY: Fiindcă ai o problemă. Asta-i așa și nu-i altfel! Pe mine nu mă păcălești. Piști, răsucești, faci ce vrei. Dar, la o adică, iese totul la iveală. Și atunci?

PIERRE: Atunci...

NICKY: În mine poți să ai încredere. Poți conta pe asta. Știi ceva? Povestește-mi. Spune-ți păsul. Hai să vorbim despre tine și problema ta. Să vorbim. Asta ajută și mai omoară timpul.

PIERRE: Despre păianjeni?

NICKY: De pildă. Despre toate: despre tine, despre mine. Să pălăvrăgim, să ne vorbim, e bine?

PIERRE: Să ne vorbim. Unul altuia...

NICKY: Tu și cu mine.

PIERRE: Da-da. Eu știu să povestesc bine. Și doctorii spun asta.

NICKY: Fă-o! Dă-i drumul liniștit. Doar noi doi.

PIERRE: Bi-bine. Nimeni nu mi-a propus așa ceva pînă acum. Pe tine... pe tine cum te cheamă, de fapt?

NICKY: Nicky. Și pe tine?

PIERRE: Pierre. Dar or să-mi pună cămașa de forță și or să mă întrebe și or să strige și or să mă bată, – mai cu seamă asta: or să mă bată, așa cruzi cum sînt și or să...

NICKY: De ce ar face-o?

PIERRE (*în șoptă, aproape neauzit*): Nu vreau... să mă prindă.

NICKY: Ce?

PIERRE: Nu vreau să mă prindă.

NICKY: Vezi-bine!

PIERRE (*dintr-o dată, începe iar să gîfîie*): Aer... mă sufoc!

NICKY (*sacadat*): Mîi-ni-le la gu-ră! Şi la nas, da?

(*Pierre face ce i s-a spus.*)

NICKY: Cum s-a deschis uşa, gata! Încă puţin şi ieşim în lume.

PIERRE: În lume, ca marinarul. Sordidul lup de mare, cu păianjenul lui!

NICKY: Eşti obsedat de gîngăniile astea.

PIERRE: „*Black widow – văduva neagră*“!⁴ mi-a spus în jargonul lui, netrebnicul!

NICKY: O văduvă neagră? Despre asta vrei să vorbeşti?

PIERRE: Avea una cu el, într-o sticlă. Am dat o sută de mii de franci pe asta. Sau două sute de mii, nu mai ştiu exact. Şi acasă... era cît pe ce să beau din sticlă. Mi-era tare sete şi am dus sticla la gură şi... şi... şi...

NICKY: Da-da-da!

PIERRE: Mi-am dat seama la timp că era altă sticlă: bucătăria mi-e plină de băuturi tari. Nici nu îndrăznesc să mă gîndesc la asta: picioruşele care gîdilau, în gură, în gît. Şi apoi... muşcătura. Muşcătura fatală.

NICKY: Oribil.

PIERRE: Păianjenii sînt cruzi şi nemiloşi: ştiu asta. O intuiesc.

NICKY: E un fel de frică primară, dar trebuie să înveţi s-o stăpîneşti. Ţi-am mai spus-o. Trebuie s-o subjugi tu.

(*Cablurile se lovesc unul de celălalt, cabina liftului se balansează. Amîndoi încearcă să se menţină în echilibru, sprijinindu-se de perete. Pierre intră în panică.*)

PIERRE: Liftul! Urcăm!

4. În limba engleză, în original. (n. tr.)

NICKY: În sfârșit!

PIERRE (*își stăpânește o criză de hiperventilație*): Sînt Ei, o știi bine!

NICKY: Cine-s Ei, pentru numele lui dumnezeu?

PIERRE: O știi bine și tu! Să nu-mi spui că nu știi nimic!

NICKY: Ei, asta-i!

PIERRE: Nu juca teatru! Vor să mă aibă, îmi vor pielea, asta e! Siguranța statului, poliția, parchetul. Trebuie să fie deja de mult aici!

NICKY: Dar de ce?

PIERRE: Nu mă pot aresta. De asta fac asta: cabina urcă. O trag Ei în sus, ca să mă...

(*Liftul se oprește din nou. Pierre și Nicky se scrutează reciproc.*)

NICKY: Transpiri, știi asta? Liniștește-te. Uite, o batistă. Ștergeți fața.

PIERRE: E o capcană. Vor ei să mă facă să-mi pierd cumpătul. Dar eu... n-o să vorbesc. O să tac ca mormîntul.

NICKY: *Ei* – cum îi numești tu – nu *sînt* aici, pur și simplu. Ce ar căuta ei aici? Nu adăpostim nici un criminal, știi?

PIERRE: Păi...

NICKY: Nici un criminal...

PIERRE: Nu, nici unul. Asta-i... asta-i adevărat.

NICKY: Dar despre ce vorbeai mai înainte? Despre un păianjen, într-o sticlă. Cumpăraseși și una și alta...

PIERRE: De la un marinar, în Cartierul Portului. Am dat mulți bani pe astea, mai mulți decît voiam la început. Dar totul fu conform planului, planul meu.

NICKY: Planul tău?

PIERRE: Căutarea mi-a luat o-re în-tregi. Și trebuia să mă concentrez: tot efortul

acela!

NICKY: Asta te preocupă, nu-i așa?

(*Pierre vrea să răspundă: un zgomot de pași îi atrage atenția. Se aud dialoguri vagi. Oamenii care apasă pe butoane, bat în ușile ascensoarelor, la alte etaje. Asta îl irită: devine mînios.*)

PIERRE: Auzi asta?

NICKY: E la etajul trei.

PIERRE: Patru. Ne-am blocat între etajul trei și etajul patru. Și zgomotele astea vin – vădit – de *deasupra* noastră!

NICKY: Sînt tehnicienii. Vin să ne dea drumul.

PIERRE: Vorba vine! Sînt sigur polițiști deghizați!

NICKY: Nu te mai văicări, omule!

PIERRE: Hai sus! (*Vrea s-o prindă de mînă, dar ea îl evită.*)

NICKY: Vin să ne dea drumul, ce-ți închipui? ...Vin prin conducta de aerisire, dacă chiar trebuie!

PIERRE: Nu! Asta nu se poate! Auzi, ascultă: (*O ia de umeri.*) am... lichidat-o pe Margot!

NICKY: Ce-ai făcut?

(*Zgomotul se oprește.*)

PIERRE: Eh, lasă. (*Privește în sus.*) S-au oprit, poate că se sfătuiesc.

NICKY: Dacă vrei tu. Dar cine e... Margot?

PIERRE: Mătușa Margot: o muiere murdară care puțea, dar era teribil de bogată.

NICKY: Aha! Și?...

PIERRE: Nu mă fac ei să spun! Niciodată! Nici un cuvîntel! Nu vreau să fiu interogat,

nici torturat!

NICKY: Omule, *ei* nu sînt aici! Și apoi, n-au voie să dea buzna, așa, înăuntru la noi. Au nevoie de mandat de percheziție. Sau de unul de arestare. Ce-ți închipui tu? Și, după aceea, noi nu predăm pe nimeni, niciodată! Aici ești într-adevăr... protejat!

PIERRE: A-adevărat?

NICKY: Sigur că da! Și o să te consulte imediat doctorul... Korsakov.

PIERRE: Korsakov... asta am...

NICKY: Aha! Ai confundat numele doctorului cu numele bolii. Vai, vai...

PIERRE: Eu confund...

NICKY: Nu e grav.

PIERRE: Îl cunoști... știi ce-i aia Korsakov? (*Se retrage într-un colț.*)

NICKY: Da, aproximativ.

PIERRE: E un nume ciudat, nu? Mă face să mă gîndesc la un compozitor sau la vre-un comunist, de pe vremuri. Sau la un clown, ha-ha... Se pare că neuronii mei se erodează. Pierd uneori gînduri, chiar simțăminte... Și altele, bizare, le iau locul.

NICKY: Cine spune asta?

PIERRE: Sora șefă: o tipă îngrozitoare, asexuată, pudică, dictatorială!

NICKY: Nu trebuie acum să exagerezi.

PIERRE: Imaginez, eu inventez! Trebuie să imaginez, *eu!*

NICKY: Asta e ceva creator! Fiecare face odată-n viață așa ceva.

PIERRE: Corect: ea însăși imaginează!

NICKY: Numai nu te enerva!

PIERRE: Prin ea m-au descoperit. Cu siguranță!

NICKY: Da-da.

PIERRE: Altfel, de ce s-ar ocupa ei tocmai de liftul ăsta? Mai sînt și altele în clădire. Pot să-și vadă de celelalte, la urma urmei. O fac doar doar ca să bage spaima-n mine, cu metodele lor murdare!

NICKY: Acum ajunge! Transpiri ca un cal! Ți-ai luat azi medicamentele?

PIERRE: Nu trebuie să iau medicamente!

NICKY: Hai-da-de! Ai ochi de sălbăticiune, unghiile de la degete îți sîngerează și stai crispat, în colțul acela, de parcă te-ai aștepta, în orice moment, să sar la tine. Ești bolnav, Pierre!

PIERRE: Mda, ...dar nu sînt nebun, ceea ce susține și sora șefă. Reține asta: nu nebun!

NICKY: Dacă ești... pensionar, aici, la noi, asta nu înseamnă că ești nebun! Știi că, în America, aproape fiecare își are psihiatrul lui? Ești considerat anormal abia atunci cînd n-ai nici unul!

PIERRE: Ce-mi pasă mie de America?

NICKY: Dar de ce-ți pasă atunci?

PIERRE (*ridicînd din umeri*): Pfff...

NICKY: Ascultă. Crezi că poți avea încredere în mine?

PIERRE: Eu, în tine?

NICKY: Tu, în mine.

PIERRE: Eu...

NICKY: Fii calm atunci. Și povestește mai departe. Ceea ce spuneai mai înainte mă interesează.

PIERRE: Dar...

NICKY: Te pot chiar ajuta, dacă vrei. Și dacă stai liniștit.

PIERRE: Rămîne între noi?

NICKY: Între noi.

PIERRE: Eu... Ai prins vre-odată un păianjen?

NICKY: Nu, niciodată.

PIERRE: Îți dă un simțămînt macabru, dar unul de putere, de... cum să spun? De siguranță. De siguranță, chiar așa.

NICKY: Se poate.

PIERRE: Toate erau gata acasă la mine: hîrtia de împachetat, o pîlnie, o cutie de carton și un coș de banane.

NICKY: Banane?

PIERRE: Bananele erau de la sine înțeles. Văduvele negre traversează oceanele mai cu seamă printre stînci, doar știi și tu asta, nu?

NICKY: Poate. Și după aceea?

PIERRE: Am împachetat coșul și am lăsat o deschizătură într-un colț: pentru pîlnie.

NICKY: De ce?

PIERRE: Ca să pun păianjenul în coș.

NICKY: Un tunel spre paradis, pentru gîngania ta!

PIERRE: Da, ha-ha, sigur-sigur. O răsplată ca să zicem așa, ha-ha.

NICKY: Și?

PIERRE: După aceea? ...Nimic. (*Liniste.*) Nimic.

NICKY: Ieșim îndată de aici. Povestește mai departe.

PIERRE: Păi, nu mai e nimic de povestit.

NICKY: Hai, hai! Spui trăznăi despre păianjenul acela, despre fuga din spital și despre chestiile cele mai năstrușnice la care te poți aștepta. Nu zi că n-ai nimic de povestit. Sau inventezi sau ai dat într-adevăr de bucluc și atunci ai nevoie de ajutor. Asta pot

s-o fac eu și chiar vreau s-o fac.

PIERRE: Vreau să scap de-aici, înțelegi. Eu...

NICKY: Ești un laș. ...Nu vreau să mai am de-a face cu tine.

PIERRE: Nu sînt...

NICKY: Fricos?

PIERRE: Nuuu!

NICKY: Și ce crezi c-o să se aleagă de tine, odată ieșit de-aici.

PIERRE: Păi, mă duc acasă.

NICKY: Mmm! De unde familia o să te trimită imediat înapoi.

PIERRE: N-am familie.

NICKY: Medicul tău personal atunci. Ori prietenii, ori cunoștințele, oricine... Înainte de a te aduna, te trezești aici din nou... Într-o secție mai severă decît asta de acum, probabil. Și pentru mai mult timp decît ți-ai dori-o.

PIERRE: Asta nu, niciodată!

NICKY: Or să-ți lipsească medicamentele. Și tratamentul din spital, medicii; într-un fel sau altul, o să-ți lipsească pînă și sora șefă. Acum subestimezi lucrurile dar, odată singur, pe cont propriu, o să înceapă să te roadă iar sentimentul acela straniu: angoasa, sentimentul acela care ți-e atît de familiar...

PIERRE: Oprește-te!

NICKY: ...sentimentul acela care te face atît de anxios, atît de laș! Și atît de mic și neînsemnat, atît de timid și – mai cu seamă – fricos. Cu frică de orice, de toți!

PIERRE: Mie nu mi-mi-e fri-frică!

NICKY: Nici chiar în liftul ăsta strîmt-lugubru?

PIERRE: Nu, nu, nu... (*Hohotind a plîns.*)

NICKY: Te simți nesigur, nu-i așa?

PIERRE: D-da!

NICKY: Ascultă atunci. Îți poți insufla curaj și de unul singur. Povestind, de pildă, mai departe despre planul acela, știind că te ascultă cineva. Cineva care vrea să te ajute. Dar nu-ți pot fi de mare folos, dacă nu știu despre ce e vorba cu adevărat.

PIERRE: Mmm...

NICKY: În regulă. Povesteați bine mai înainte. Continuă. Domol, băiete, domol.

PIERRE: Domol.

NICKY: Hai, dă-i drumul!

PIERRE: „Verbalism...” spune mereu sora șefă, la orice lucru pe care i-l povestesc, oricât de neînsemnat. Nonsens... Și, cu toate acestea...

NICKY: ...știm și noi că nu-i așa. Că lucrurile sînt, de fapt, adevărate. Doar noi o știm!

PIERRE: Adevărul gol-goluț. Tiii! Poșta. Abia pusesem pachetul la poștă și începu să-mi pară rău deja. Era iremediabilul faptului în sine: asta îmi strîngea inima.

NICKY: Cum așa?

PIERRE: Văduva neagră era înăuntru. Pentru Margot.

NICKY: I-ai trimis deci un coș cu banane și o văduvă neagră mătușii Margot?

PIERRE: Exact.

NICKY: De ce?

PIERRE: În mod normal aș fi trebuit s-o moștenesc, dar nu era timp de așteptat. Și naturii îi place să fie cîteodată ajutată. Trebuia să pot face față băuturii – pe plan financiar, vreau să spun –, asta era una. Și apoi, țineam să duc, pentru o vreme, o viață răsfățată. Cu... prietena mea.

NICKY: Prietena?

PIERRE: Nicky. Avea același nume ca și tine, ha-ha, acum îmi dau seama de asta. Are un păr minunat. E frumoasă ca o cadră!

NICKY (*ezitînd, rar*): Și ea te iubește tot așa de mult, îmi închipui?

PIERRE: Enorm. Trăiam ca într-un vis. Era marea iubire: iubirea veritabilă, intimă.

NICKY: Era?

PIERRE: S-a dus. A fost... hotărîrea mea, înțelegi? Îmi era clar că nu mai puteam îndura așa. Așa ceva se simte. ...Korsakov bătea la ușă.

NICKY: Korsakov nu e o boală mortală.

PIERRE: Pentru minte, pentru spirit, da. Ascultă, mai degrabă... Nicky era savuroasă, senzuală și simțitoare totodată. Și nu voiam s-o văd nefericită. Așa că... eu am fost cel care am rupt, treptat-treptat legăturile...

NICKY: Argumentul nu prea stă în picioare.

PIERRE: De dragul ei, de dragul meu. Nu i-aș dori nimănui așa ceva. Dar voiam să-mi petrec timpul care-mi mai rămînea într-o frumoasă vilă la țară, cu bani, băutură și – pentru o vreme încă – dragostea ei: apoteoza!

NICKY: Și găseai că asta era un... act de bravură?

PIERRE: Ai fost vre-odată îndrăgostită?

NICKY (*se eschivează*): Eh...

PIERRE: Ai fost vre-odată îndrăgostită, te întreb?

NICKY: Da – sigur. Sigur.

PIERRE: Atunci ar trebui să mă înțelegi. Avea o piele nemaipomenit de fină. Tot așa de fină ca și... Să vad. (*Îi ia mîna.*) Tot așa de fină ca și a ta!

NICKY: Hai, lasă asta!

PIERRE: Nu ne aude nimeni, sîntem singuri: eu și cu tine, tu și cu mine!

(O trage mai aproape de el.)

NICKY: Nu a-acum!

PIERRE: Hai-hai! Ți-e frică? Frica ni se trage din frustrații, spune sora șefă. Este o reacție chimică. Încearcă să te ...des-compui chimic, ha-ha. Vorbește când ai chef de... Chef, uh... Nu vrei să facem dragoste?

NICKY: Eu... (Se uită nesigură în jur, observă apoi păianjenul în colț și strigă:) Păianjenul: se mișcă, vine spre noi!

PIERRE (se uită nervos la păianjen și își face curaj): Trebuie să-ți stăpânești frica, trebuie s-o domini tu. Eu am... eu am dominat păianjeni: văduva neagră, uh! (O trage cât mai departe de colțul cu păianjenul.) Hai să ne oferim o... plăcere, iubito! Să ne... păienjenim!⁵

NICKY: Lasă-mă-n pace! Lasă-mă, fir-ar să fie!

PIERRE: Femela-și înțeapă partenerul, când e gata treaba! Ha, ha, ha! (Încearcă s-o dezbrace, în momentul când liftul se pune din nou în mișcare.)

NICKY: Liftul! L-au reparat! Coborîm!

PIERRE (o înghesuie la perete): Taci!

(Liftul se oprește din nou, zguduindu-se. Liniște.)

NICKY: S-a oprit iar. Dar vin ei să ne...

PIERRE: Da de unde! Trebăluiesc și ei. Să nu suflă o vorbă, auzi tu? Nici un cuvînt!

NICKY: Nu mă cunoști de loc, chiar de loc. Ar fi cu neputință așa ceva. Când promit ceva, ascultă-mă bine... când promit eu ceva, mă țin de cuvînt. Și, când trebuie, tac. Vreau să te ajut, mai ții minte?

5. În olandeză, joc de cuvinte intraductibil: *spin* „păianjen“ – *laat ons samen een nummertje... spinnen* [aproximativ, argotic-obscen:] „hai să tragem un... număr“. (n. tr.)

PIERRE: Asta spui acum, la naiba!

NICKY: Așa o să și fac!

PIERRE: Pînă or să ne scoată de aici!

NICKY: Ah...

PIERRE: Oare știe careva că sîntem în lift?

NICKY: Atîta timp cît nu strigi, nu.

PIERRE: Să nu strigăm, bine? Să stăm liniștiți amîndoi... Amîndoi!

NICKY: Bi-bine.

PIERRE: Or să ne omoare.

NICKY: Da' de unde! Cine ar vrea să te omoare?

PIERRE: Moartea... Să trăiești cu moartea... e greu, crede-mă. Cu a ta, dar și cu a celuilalt. Și asta sigur, atunci cînd ai contribuit și tu la ea... cauzînd-o...

NICKY: Cea a mătușii cu moștenirea?

PIERRE: Margot. N-am mai auzit de ea zile întregi. O răsfățasem cu coșuri de fructe în ultima vreme, tot soiul de fructe, ca s-o obișnuiesc cu acest fel de cadou. Și, de fiecare dată, îmi trimitea cîte o carte poștală.

NICKY: Ca să-ți mulțumească.

PIERRE: Într-adevăr. De data asta nu mă așteptam la așa ceva. Doar că... nu sosi nici o... altfel de veste, nici anunț de înmormîntare. Nici medicul ei și nici vre-unul din funcționarii de la primărie nu mi-au trimis nimic. Era ceva... ne-la-locul lui – curios, cumva – și asta e puțin spus!

NICKY: Mda...

PIERRE: Și un cioclu trebuie să-și vadă bine de treaba lui, așa-i?

NICKY: Ce-ai făcut?

PIERRE: Am făcut o spargere... un cambriolaj.

NICKY: La ea acasă?

PIERRE: Un cambriolaj e un lucru care-ți mănîncă nervii. E cu tensiune mare, e tare stresant, periculos și...

NICKY: Stupid.

PIERRE: Se poate. De așa ceva îți dai seama abia după aceea. O dată ajuns înăuntru mă întrebai unde o s-o gălesc. Și în ce stare...

NICKY: Știai că păianjenul tău...

PIERRE: ...își făcuse meseria. Veninul lui e de 15 ori mai puternic decît acela al unui șarpe cu clopoței; am citit-o în cărți. Pe mătușă, fără-ndoială, asta ar fi...

NICKY: ...dat-o gata!

PIERRE: Exact. Am aprins lumina în cameră și inspirai adînc. Mirosea a mucegai, dar nu a... a...

NICKY: Da, da...

PIERRE: Îmi dădeam seama că trebuia să-mi păstrez calmul. Ar fi fost și mai rău dacă aș fi intrat în panică, fiindcă n-o găsisem imediat. Calm deci: să ne întindem în fotoliu. Mă tolăni pe sofa; era fotoliul *meu*, casa *mea*, ha, ha... Oare nu?

NICKY: De bună seamă.

PIERRE: În vitrina dulapului din cameră se întrezăreau coșulețele... Coșulețele mele!

NICKY: Și Margot?

PIERRE: De negăsit. În fața dulapului, curva de văduvă neagră, cu piciorușele răsucite, dar tot așa de amenințătoare și impresionantă. O zdrobii cu piciorul pe covor.

NICKY: Ștergeai urmele...

PIERRE: Era mai degrabă răzbunarea pe trecut... Ah, nu înțelegi asta. Dar trebuia s-o

gădesc pe Margot, neapărat. Cît mai repede. Desigur, văduva neagră era o prevestire, un semn, mai degrabă. Al coșului acela din urmă... Trebuia să fie și el în vitrină... mă gîndii. Deschisei dulapul și... și...

NICKY: Și ce?

PIERRE: Din momentul acela nu mai știu nimic. E ca și cum s-ar fi oprit timpul pe loc. Nu mai știu nimic, nu mai țin minte nimic, în afară de durerea aceea teribilă care mă pătrunse pînă-n măduva oaselor: mă ardea, o adevărată tortură!

NICKY: Cu asta se sfîrșește deci povestirea?

PIERRE: M-am trezit mai tîrziu, la o zi sau mai mult. După o lună, un an, poate. Nu-mi dau seama. Eram plin de punctișoare roșii.

NICKY: Aveai alergie.

PIERRE: Mai știi?... Un lucru e sigur: pe mătușă am...

NICKY: ...omorît-o?

PIERRE: Da, am omorît-o.

NICKY: Doamne!

PIERRE: Am lichidat-o, pricepi?

NICKY: Vai...

PIERRE: De la distanță, e drept. Dar asta nu face faptul în sine mai puțin hidos.

NICKY: E, într-adevăr, oribil.

PIERRE: Dar o făcusem cu... stil. Dacă i-aș fi distrus lucrurile din casă, dacă i-aș fi tras – poate – un glonte în cap, n-aș fi avut clasă, ...asta îmi fusese clar de la bun început. Nu... Trebuia să se petreacă totul cu stil, în stil... Korsakov! (*Îi face din nou avansuri.*)

NICKY: D–da. Stai, așteaptă. Nu mă atinge! Nu te atinge de mine! Nu vreau ca

bărbații...

PIERRE: Ha, ha: nu vrei să se atingă bărbații de tine, de trupul tău. Ești dintr-alea...

NICKY: Nu-nu. Sau, eh, în fine, poate... Tu... tu ai nevoie de ajutor, îți spuneam. Hai să punem totul în ordine, de la cap la coadă.

PIERRE: Dacă mă rogi tu așa frumos, fetițo... Îmi dai mai întâi un pupic.

NICKY: Dar...

PIERRE: Unul singur, fir-ar să fie!

NICKY: Bi-bine. (*Îl sărută, în fugă, pe obraz.*)

PIERRE: Aici! (*Îi arată gura.*)

NICKY: Dar...

PIERRE: Aici!!

(*Nicky îl sărută pe gură și se retrage repede înapoi.*)

PIERRE: Excelent! Vezi că nu doare!

NICKY: Păianjenul, era vorba despre păianjen.

PIERRE: Mmm...

NICKY: Îl împachetezi și i-l trimiți mătușii. Ca s-o omori. Și asta doar ca s-o poți...

PIERRE: ...moșteni.

NICKY: Și ca să-ți petreci zilele – cele din urmă, crezi tu – împreună cu prietena ta. Ea era cea care îți adormea conștiința, așa-i?

PIERRE: Se poate.

NICKY: Pînă acum toate merg strună. Dar aici faci o greșală.

PIERRE: O greșală?

NICKY: Da! Fiindcă te întorci la locul crimei – ca să zicem așa – pentru ca să cauți un cadavru. Cioclul își vede de treaba lui, cum spuneai. Dar aici lucrurile merg prost,

fiindcă îți pierzi cunoștința: *black out*.⁶ Nici acum nu te-ai restabilit.

PIERRE: Asta așa e.

NICKY: Iar acum ți-e teamă că poliția e pe urmele tale. Și că o să vină aici, să te ridice...

PIERRE: Da.

NICKY: Mai știe cineva de planul tău?

PIERRE: Nimeni.

NICKY: Ești sigur de asta?

PIERRE: Sută-n sută.

NICKY: Și marinarul?

PIERRE: Marinarul se mulțumise cu banii: ce-i păsa lui ce făceam eu cu gîngania?

NICKY: Și prietena?

PIERRE: Ea nu știe nimic. Și apoi, mai era și tulburată – lucru de așteptat – din cauză că eu voiam să ne despărțim.

PIERRE: Asta și nimic mai mult?

PIERRE: Nimic.

NICKY: Și nu-ți poate da de urmă? Prin rude – îngrijorate, poate – sau cunoștințe?

PIERRE: Exclus.

NICKY: Atunci, – sună poate curios ceea ce o să spun acum – atunci lucrurile nu stau chiar așa de... rău!

PIERRE: Cum asta?

NICKY: Păi... atunci chiar n-ai nici o problemă.

PIERRE: N-am...

6. În limba engleză, în original. (n. tr.)

NICKY: Dacă poliția nu știe nimic – și asta e sigur, pînă acum – de ce ar veni aici, mă rog? Și pentru cine? Spune și tu!

PIERRE: Păi...

NICKY: Sună logic, nu?

PIERRE: Asta da.

NICKY: Deci nimeni nu știe de planul tău? Nimeni.

PIERRE (*ricanează, o aprobă, dînd din cap, apoi se răzgîndește, uitîndu-se urît la ea*):

Nimeni în afară de tine.

NICKY: Asta-i altceva.

PIERRE: Tu o să... o să mă...

NICKY: N-o să... nimic. Ți-am spus deja că eu tac ca mormîntul. Poți fi liniștit: așteaptă să ne scoată de aici tehnicienii; nimeni nu bănuiește nimic și n-o să-ți pună nimeni bețe-n roate!

PIERRE: Dar tu, tu știi totul acum!

NICKY: Sigur că da. Și asta fiindcă ai avut tu încredere în mine, evident. Și am găsit împreună o soluție, nu-i așa?

PIERRE (*clatină din cap*): O soluție... Doamne, abia acum îmi dau seama: cum am putut face una ca asta? Trebuia să-mi țin gura. Să tac. Și asta... *tu* n-ai s-o faci. Niciodată.

NICKY: Hai-hai...

PIERRE: Îți știu felul, o să insiști asupra bolii... Kor... cum era?

NICKY: Korsakov.

PIERRE: A, da: Korsakov. Și eu o să mă frămînt, n-o să mai am liniște. Și sora șefă o să bage de seamă și... Nu! Asta nu! Trebuie să dispari!

NICKY: Iar te enervezi. Respiră: inspiră – expiră... (*Arată cu mâna, spre colțul în care se află Pierre:*) Nu sta așa încordat acolo. Calmează-te! Inspiră – expiră... inspiră – expiră...

PIERRE: Asta nu mai ține, fetițo!

NICKY (*arată, fără prea multă convingere, spre podea*): Păianjenul.

PIERRE (*ia păianjenul cu două degete, între degetul mare și arătător, ricanînd*): Păianjenul... Gustul. Forța de a domina. Să ucizi... Să ucizi: asta poate fi necesar, ca să supraviețuiești. Îl vezi cum se agită? Încearcă să iasă dintre degetele mele, dar n-ar destulă putere s-o facă. De înțepat, nici vorbă. Și-o fi pierdut mințile, gîngania. Ar vrea să strige, dar nu poate face așa ceva: n-are coarde vocale; asta e o imperfecțiune... strămoșească, ha, ha! (*Îi rupe păianjenului un picioruș:*) Un picioruș mai puțin! (*Pune păianjenul pe podea, lîngă Nicky:*) Acuma tu: următorul!

NICKY (*iși întoarce capul dinspre păianjen*): Nu!

PIERRE: Lîngă tine, pe podea. Gîngania e, pur și simplu, o caricatură!

NICKY: Vorbești incoerent!

PIERRE: Incoerent, da. Aceștia sînt termenii voștri! Talentul se cheamă verbalism. Da, așa se cheamă asta aici. Ești și tu ca și toți ceilalți!

NICKY: Dar...

PIERRE: Taci! Voi sînteți cei care mă persecutați, voi ucideți viața... și stilul ei, voi mutilați, voi înfrîngeți, voi frîngeți, voi... vebr... verb... da: verba...

NICKY: Verbalism.

PIERRE: Fir-ar să fie, muier! Lasă-mă să găsesc singur. Alt cuvînt care lipsește! Uitarea... Uit, din cauza voastră, știai asta? Din cauza ta! Cu jocul tău de-a respirația!

NICKY: Pierre, ...

PIERRE: Vino aici, fir-ar să fii! E jocul tău! O să te fac să... aspiri la respirație. (*O prinde de umeri și o izbește de perete.*)

NICKY: Nu!

PIERRE: E rîndul tău acum!

NICKY: Nu, Pierre!

PIERRE: Frica aceea, frica fără motiv! (*Izbucnește în rîs:*) Colaborarea cu poliția s-a terminat: gata cu întrebările iscusite! Te-ai demascat, uh! *Game over, Miss Marple!*⁷

(*Îl întrepruce brusc o voce, la difuzorul din perete.*)

VOCEA: Căutăm de urgență o soră pentru Secția a Noua. Repet: căutăm de urgență o soră pentru Secția a Noua!

NICKY: Auzi asta? Acolo lucrez eu. Asta e una din secțiile mele. Au nevoie de mine. Așteaptă puțin, or să-și dea seama că am dispărut. Și atunci or să mă caute. Și n-o să mai dureze mult pînă or să bage de seamă și... lipsa ta.

PIERRE: Eu nu lipsesc nimănui! Nimănui, auzi tu?!

NICKY: Și or să facă legătura, îți dai seama: eu, tu, liftul care... Liftul strîmt-lugubru...

PIERRE: Destul! Eu hotărâsc ce o să se întîmple aici!

(*Încet, liftul e adus la nivelul coridorului, cu un zgomot sinistru de motor, în fundal.*)

NICKY: Simți asta?... Coborîm din nou.

(*Pierre lovește mînios peretele, urlînd.*)

PIERRE: Prea tîrziu! Jocul... îl jucăm pînă la capătul capătului. Jocul... (*Cu o grimasă:*) Jocul de-a respirația!

NICKY: Pierre!

7. În limba engleză, în original. (n. tr.)

PIERRE: Jocul tău!

NICKY: Eu, eu...

PIERRE: Ascultă la răsuflarea ta, la suflul tău. Și la al meu. Doar asta și nimic mai mult! (*O lovește puternic în obraz, rîde, o scutură încoace și încolo.*) Jocul de-a respirația! (*O trîntește de peretele liftului.*) Imaginează-ți ticăitul ceasului, al timpului: tic-tac. Tic-tac: suflă – răsuflă! Tic: răsuflă!... Asta mănîncă nervii, nu?

NICKY: Eh...

PIERRE (*sacadat*): Nu-i a-șa?!

NICKY: Da!

PIERRE: Asta vine de la ritm. Al tău, al meu! Sînt diferite, ritmurile noastre. Ceasul o să le acordeze: tic – răsuflă. Tic-tac: suflă – răsuflă... Repetă!

NICKY (*hohotind*): Ti-Tic-tac...

PIERRE: Nu te bîlbîi! ...și acum ai să taci!

NICKY: Eu...

PIERRE: Nu mai răsufla! ... E ca și cum aș... Finalul în frumusețe: apoteoza. Creierile noastre...

(*Îl întrerupe din nou vocea din difuzor.*)

VOCEA: Căutăm de urgență o soră pentru Secția a Noua!

NICKY: A–ascultă. Pierre. Ascultă!

PIERRE: Liniște, fir-ar să fie! Creierile noastre se vor asemăna în curînd, straniu: n-or să mai primească oxigen. Se vor concentra asupra unui singur lucru: frica! Frica de moarte. Pînă la ultima suflare! Așa o fi sfîrșit și Margot – nu era hiperventilație, nicicum: simpla lipsă de aer! Sufocarea fatală, ha, ha. Eliberarea! Da: nu – mai – res – piri!...

NICKY: Nu! Nu! Ajutor! Ajutor!

(Pierre o scutură încoace și încolo și o lovește, apoi – strângînd-o de gît – o împinge încet în jos, în timp ce liftul se oprește brusc, zguduindu-se.

Înainte de oprirea liftului, apare – chicotind – în coridor, o femeie în vîrstă. Semnal sonor de oprire a liftului; ușa se deschide. Pierre o privește uimit, dîndu-i drumul lui Nicky. Își caută cuvintele. Între timp, sora plînge într-un colț.)

PIERRE: Mătușă Ma...

MARGOT: Margot, băiete! Uituc, he-he!

PIERRE: Dar...

MARGOT: Te simți mai bine?

PIERRE: Eu...

MARGOT: E ceva să stai închis în lift atîta timp!... Toată lumea își făcea griji! Noroc de tehnicieni.

PIERRE: Co-coșulețele... le-ai...

MARGOT: Coșulețele? O! O, da! Îți mulțumesc tare mult, băiete. Dar știai că în ultimul – pe care l-ai trimis – era un păianjen? Un...

PIERRE: O văduvă neagră.

MARGOT: O ce? Nicicum, băiete; tu, cu fantezia ta! Ești incorigibil! Era un păianjen obișnuit, mare și gras, pe care – păzească-mă sfîntul – l-am putut evita la timp. Închipuie-ți una ca asta!

PIERRE: Dar ai.. ai supraviețuit?! Ai... Era un păianjen obișnuit, zici?! ...Marinarul m-a înșelat! Netrebnicul! O sută de mii de franci pierduți! S-a dus un milion pe apa sîmbetei... sau două! Sau... eh...

MARGOT: Sau trei... he-he! Nu știu ce tot spui acolo, dar un lucru e sigur: ai scăpat

ca prin urechile acului!

PIERRE: Scăpat?

MARGOT: De mușcături! De infecție, adică. Mortăciunea a făcut ouă, acolo, în coș. Din ele au ieșit pui, nenumărate gănganii care au sărit pe tine! Furnicînd-furnicînd, he-he: turbate și lacome, că erau lihnite de foame. Tare te-au mai mușcat, peste tot: ți-ai pierdut cunoștința! Ar fi dat gata și un taur, spunea doctorul! Ca să vezi... Odată te înduri și tu să-mi faci o vizită și... Asta-i culmea!

PIERRE: Eh...

MARGOT (*către Nicky*): Tare palidă mai ești, soră... Și tremuri toată. Spune, te simți bine?

NICKY: Da, da. Mersi. Mersi. E probabil din cauză că am așteptat mult timp, aici, înăuntru.

Și... (*Privind spre Pierre*:) din cauza aerului.

CORTINA

